

MEDINA-CAMPENY I JOAN CROUS

► **Can Mario, Palafrugell.** Plaça de Can Mario, 7. ☎ **Del 2 d'octubre al 29 de maig.** Diari de 17 a 21.30h. Dimarts tancat.

■ Si bé és cert, com escriu Francesc Miralles, que «la riquesa de l'obra escultòrica de Medina-Campeny es fonamenta en les contraposicions» (contraposicions internes amb relació al propi treball, s'entén), no ho és menys que una bona manera de descobrir l'artista de Barcelona és també contraposant-lo, com han decidit fer els responsables de la Fundació Vila Casas, a un escultor com Joan Crous que, malgrat tot el que comparteixen, se situa en un territori antagònic o, com a mínim, perfectament diferenciable.

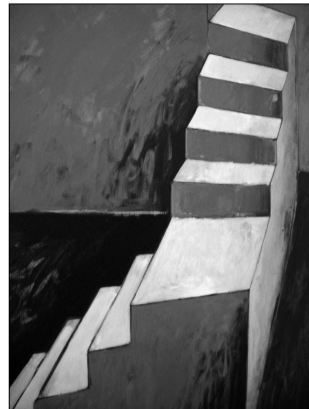
Mentre que Medina-Campeny recolza la seva vasta producció escultòrica en una concepció sensualista dels volums sense renunciar, en cap cas, a un sòlid corpus conceptual que bascula sense problemes de la fina ironia al dramatisme més descarnat, la permanència dels volums, en canvi, té per a Joan Crous una gènesi molt més precària, fins al punt que a l'artista li agrada explicar un dels seus referents clàssics: es tracta d'aquella malaguanyada Pompeia que va quedar vitrificada sota les cendres ardents escopides per la ira del Vesubi. D'això es tracta: mentre que Medina-Campeny enyora la forma i la restitueix, Joan Crous la mostra a través de les runes, mitjançant una «resta arqueològica» que ha perdut tot rastre de solemnitat clàssica. | **E. CAMPS**

AÏDETTE

► **Can Pop, Girona.** Carrer de les Olles, 1. ☎ **Del 17 de desembre al 3 de febrer.** Horaris: www.can-pop.com

■ Si tenim en compte que Aïdette és una artista catalana (Barcelona, 1984) que combina la seva feina de dissenyadora industrial amb la il·lustració i la pintura —les seves altres «dues grans passions», segons confessa—, aleshores no ha d'estranyar-nos que en els seus treballs hi conflueixin, de manera perfectament natural, nombrosos corrents estètics: i és que Aïdette, com afirmen els responsables de l'espai Can Pop de Girona —un atípic local del Barri Vell especialitzat en la venda, tan en directe com per internet, d'obra gràfica— basa la seva estratègia artística en «passar el filtre de la seva visió innocent sobre el món». | **E. CAMPS**

NARCÍS COMADIRA

► **Museu d'Art de Girona i Fundació Fita.** Pujada de la Catedral, 12 i Carrer Hortes, 22. ☎ **Del 27 d'octubre al 30 de gener.** Museu: Diari de 10 a 18h. Festius de 10 a 14h. Dilluns tancat.

■ L'exposició *Comadira: 50 anys de pintura. Una antologia*, que es pot veure al Museu d'Art de Girona i a la Fundació Fita va recalar aquest passat estiu al Museu de Montserrat amb un èxit més que notable. Ramon Basses escrivia aleshores: «L'obra artística de Comadira (Girona, 1942) és com els seus poemes: és bastida sobre el llenguatge senzill, quasi artesanal de la pintura com després fa amb les paraules». La selecció de treballs presentats per Fires l'ha fet Jordi Falgàs amb la col·laboració de l'artista. | **E. CAMPS**

KIM PEREVALSKY I LÍDIA MASLLORENS

► **Fundació Valvi, Girona.** Av. Jaume I, 42 baixos. ☎ **Del 2 de desembre al 15 de gener.** De dilluns a divendres de 18 a 20,30h. Dissabtes d'11,30 a 14h. i de 18 a 20,30h. Festius tancat.

■ «*Sinestèsies, la memòria dels sentits*» —explica Magí Noguer— és el títol d'una exposició per partida doble, és a dir en format de Duet: es tracta de dos individuals independents entre elles però amb similituds, no aparents, en els conceptes de les respectives creacions». En aquest sentit, assegura Noguer, «descobrim dos artistes que varien començar a exposar els anys 90, de la mateixa generació i que s'emmarquen dins la figuració amb una base acadèmica indiscutible». | **E. CAMPS**

RUBEN GRILLO

► **Espai ZERO1, Olot.** Carrer de l'Hospici, 8. ☎ **Del 20 de novembre al 30 de gener.** De dimarts a diumenge de 10 a 13h. i de 17 a 20h.

■ «No saber el que no es podia fer, em va permetre fer coses extraordinàries», li confessava Stuart Hill a Ruben Grillo: potser per això aquest atípic ferrer ha pogut reivindicar, des del 2008, la independència de la micronació de Forvik, un minúscula illa d'una hectàrea d'extensió situada al nord d'Escòcia. Les obres produïdes i seleccionades per a l'exposició que Grillo actualment presenta a l'Espai ZERO1 d'Olot, no il·lustren o són fidels a la història que les precedeix (Hill), sinó que tenen a veure —en un sentit més ampli— amb la manera com elaborem la realitat a través del llenguatge. | **E. CAMPS**

BENET COSTA (SANT ESTEVE DE GUIALBES, 1957) EXPOSA A L'ALTELL D'ART DE BANYOLES, UN INSÒLIT ESPAI ALTERNATIU A LA CIUTAT QUE VOL SER UN POL D'ATRACCIÓ, SENSE ÀNIM DE LUCRE, DIRIGIT A INICIATIVES CULTURALS DE TOTS ELS ÀMBITS, EN ESPECIAL LES ARTS VISUALS.

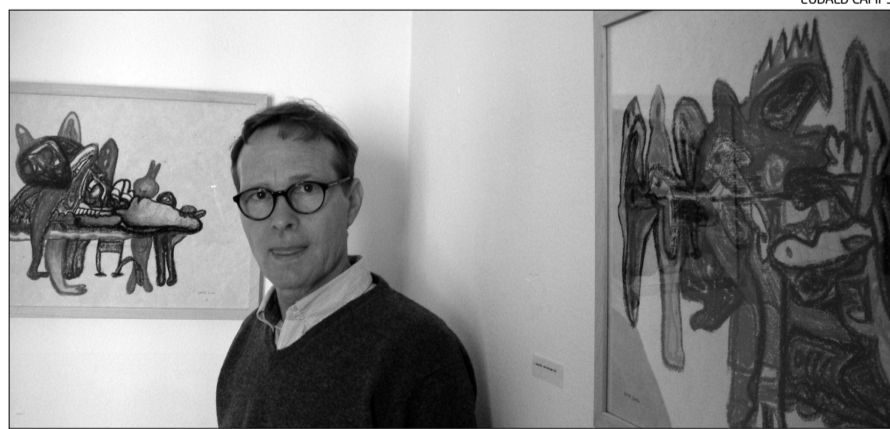
L'Altell d'Art, un espai alternatiu a Banyoles

BENET COSTA

► **L'Altell d'Art, Banyoles.** Carrer Canal, 2. ☎ **Fins el 5 de febrer.** Feiners de 9 a 13h. i de 17 a 21h.

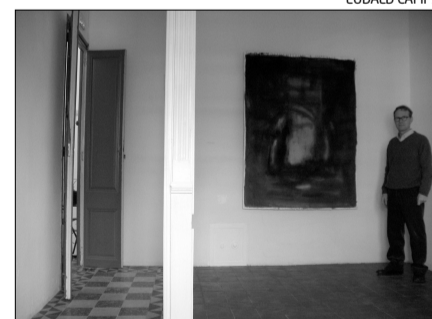
EUDALD CAMPS

■ Situada al xamfrà d'un edifici carregat d'anys, just al començament del cèntric carrer Canal i ben a tocar la plaça Major de Banyoles, L'Altell seria una llibreria convencional (malgrat l'esplèndida volta catalana que li fa de sostre) dedicada a la venda de novetats editorials i dels inevitables productes de papereria, si no fos per la seva voluntat d'obertura cultural que es materialitza, des de fa encara no un mes, al seu pis superior convertit en insòlit espai d'art o, com afirma Johanna Beekers, responsable de l'invent, en receptacle de qualsevol cosa que tingui relació amb la cultura de qualitat. I és que, de fet, l'Altell parteix d'una experiència prèvia que s'anomenava (la paradoxa és pura casualitat) Soterrani d'Art: aleshores, com ara, es tractava d'oferir una alternativa al rígid (i quasi sempre abusiu) sistema galerístic i, més encara, cobrir un buit cultural impensable fa pocs anys en una ciutat dinàmica (sovint modèlica) com Banyoles (què se n'ha fet de l'esperit del Tint?). El resultat és L'Altell d'Art, un pis de sotres alts i terres de rajola decorada amb safes capritxoses sense cap altra preten-

sió (les parets, tot just emblanquinades; la il·luminació, de circumstàncies) que la de fomentar la cultura entesa com a diàleg permanent entre disciplines. Ni més ni menys. En aquest sentit, la primera exposició que acull la sala banyolina pot resultar paradigmàtica: Benet Costa (Sant Esteve de Guialbes, 1957), que ens té acostumats a grans camps de colors escampats sobre vastes superfícies de tela o paper (que ell penja a la paret com si es tractés de la pell d'alguna rara espècie pictòrica escorxada per a l'ocasió) no només no els ha convertit en protagonistes de la mostra sinó que ha fet que cedissin la veu, com aquell que s'enretira educadament per permetre el pas a algú molt respectable, a uns

treballs de petit format que, a les antípodes de la presència heroica dels altres, troben el seu sentit en una forma de replegament gràfic d'insospitada eficàcia expressiva. Es tracta de dibuixos immediats que l'artista confessa haver realitzat de manera automàtica amb materials propers (ceres, llapis de color) i que existeixen amb precarietat, en una forma d'equilibri fràgil que només sembla possible en els apunts íntims del seu autor o, per descomptat, en el prolífic quadern de dibuix que sempre l'acompanya. No ha d'estranyar-nos, en darrera instància, que Benet Costa dediqui aquesta exposició inaugural a la memòria del seu admirat Josep Maria de Sucre: el de Gràcia

(quan encara el barri era diferent de Barcelona) va viure el canvi de segle i l'eclosió de les avantguardes al costat de Papiassé i de Torres García, implicant-se activament a través de la pràctica de l'escriptura crítica i poètica, però també mitjançant les seves pintures de filiació expressionista (que recorden, per exemple, als treballs de Jawlesky), amb la renovació d'un art encara constret per l'herència noucentista sense aconseguir, malgrat tot, accedir a una posteritat capritxosa a l'hora de triar els noms destinats a perdurar en la memòria col·lectiva. De Sucre segueix essent un autor poc o gens conegut que, de ser viu, segur que subscriuria una de les afirmacions que caracteritzen a Benet Costa: «Fer d'artista és una activitat sempre precària». Espais com l'Altell d'Art ajuden a pal·liar aquesta realitat no gaire encoratjadora.

La versió més íntima

► Aquest antic i cèntric pis de Banyoles ofereix un espai idoni per presentar versions més íntimes dels autors que hi exposen.